

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

«ΥΠΝΟΒΑΤΕΣ» ΚΑΙ ΟΜΕΡΤΑ

Του ΝΙΚΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

Δανείζομαι τον τίτλο του άριστου ποιητή για τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο του Christopher Clark ο οποίος, αν και Αυστραλός, κατέδειξε πως κατέχει τα περί της βαλκανικής πράγματα καλύτερα από τους Βαλκάνιους. Βεβαίως η σημερινή κατάσταση στα Βαλκάνια θυμίζει σε πολλά τις συνθήκες που επικρατούσαν στην περιοχή τα χρόνια που προηγήθηκαν του Μεγάλου Πολέμου, πλην όμως το ζήτημα αυτό ενδεχομένως να απασχολήσει τον υπογράφοτα κάποια άλλη στιγμή.

Οι «Υπνοβάτες» στην παρούσα φάση αφορούν την υπό διαμόρφωση συνθήκη συμβίωσης του σημερινού Έλληνα πολίτη με ένα πλέγμα αξιών, κανόνων και δόγματα που συνάδει, ιδιότυπα είναι η αλήθεια, με τα δεδομένα συστημάτων εξουσίας του παρελθόντος, στην Ανατολική Ευρώπη με την εγκαθίδρυση κράτους διαφθοράς στο όνομα του Λαού, στην Αμερική με την υιοθέτηση του πολιτικο-λαϊκισμού ως μεθόδου εφαρμογής του αντικομμουνισμού με εργαλείο τον Μακαρθισμό και στη Βαλκανική και την Τουρκία με την αποδοχή ως μοντέλου εξουσίας του Εθνικο-Λαϊκισμού με κορυφαίους εκπροσώπους τον Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς (προσφάτως και του Ράμα στην Αλβανία), του Γκρουέφσκι στην ΠΓΔΜ και αναντίρρηση του Ταγίπ Ερντογάν στη σημερινή Τουρκία. Η διαφθορά που καλλιεργεί το κεφάλαιο με εργαλείο τη διαπλοκή είναι ιστορικά δεδομένη, ξεκάθαρη και ολοφάνερη. Καλλιεργείται με γνώμονα τη μεγιστοποίηση του κέρδους σε ιδιωτικό, εταιρικό και πάντως όχι συλλογικό επίπεδο. Αντιθέτως η διαφθορά στο όνομα του Λαού καλλιεργείται ως δόγμα συλλογικής συμπεριφοράς με στόχο τη μεγιστοποίηση της αποτελεσματικότητας του συστήματος εξουσίας, ανεξαρτήτως προσώπων και με την κάλυψη-νομιμοποίηση εκ μέρους των συλλογικοτήτων.

Στη δεύτερη περίπτωση, αυτή της Αμερικής του Μακαρθισμού, η διαφθορά καλλιεργήθηκε στο όνομα της προστασίας της ελευθερίας και της Δημοκρατίας από τον ακατανόμαστο κομμουνιστικό κίνδυνο με όλα τα μέσα, κυρίως αθέμιτα, που διαθέτει η εξουσία, αλλά με κύριο στόχο τους παραγωγούς σκέψης και κουλτούρας που αποτελούν το μείζονα κίνδυνο και άρα εκθρό. Βασικός προσανατολισμός του συστήματος του Μακαρθισμού είναι η εγκαθίδρυση ενός συστήματος απρόσκοπτης εκμετάλλευσης στο εσωτερικό και εξωτερικό με στόχο τη μεγιστοποίηση του κέρδους σε συνθήκες απυρόβλητου για κάθε είδους ανηθικότητα.

Στην τρίτη περίπτωση, αυτή της Βαλκανικής, το μείγμα εξουσίας που υιοθετείται αποτελείται από ισόποσες δόσεις αριστε-

ρου Μακαρθισμού στο όνομα του Λαού και αριστεριστικού εθνικισμού στο όνομα του κόμματος που κατέχει την «αλήθεια». Πολύ ορθώς, λοιπόν, ο κ. Παπαδημούλης στην ομιλία του στην Κεντρική Επιτροπή του κόμματός του διατύπωσε την άποψη πως, αντιγράφω, «σε συνθήκες ομερτά κομματικοποιείται το κράτος και κρατικοποιείται το κόμμα». Ο Μιχάλης Παπαγιαννάκης θα χαμογελάει με ικανοποίηση από εκεί που βρίσκεται.

Όταν ο Στάλιν συναντά τον Μακάρθι

Θα πρέπει να είχαν μεγάλη ανάγκη τη Θεσούλα στην υπό διαμόρφωση ΕΡΤ οι κύριοι και οι κυρίες που διεκδίκησαν την τοποθέτησή τους στο Διοικητικό Συμβούλιο του οργανισμού. Αλλιώς δεν εξηγείται το πώς άντεξαν και κυρίως ανέχτηκαν την πλήρως αναξιοπρεπή διαδικασία ανάκρισης στην οποία υποβλήθηκαν επί δεκάωρο στη Βουλή των Ελλήνων, υπό την καθοδήγηση της προέδρου της Βουλής. Ακόμη και ο έμπιστος, πλην όμως ακούγντως ευλύγιστος πολιτικός κ. Μητρόπουλος εξεργάγη κάνοντας λόγο για «βασανισμό» των παρισταμένων μελών του ΔΣ της ΕΡΤ, αλλά και για το ζήτημα της αξιοπρέπειας του καθενός ερωτώμενου από τους βουλευτές της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας.

Αν κανείς ανατρέξει σε ντοκιμαντέρ της εποχής του Μακαρθισμού στην αντίστοιχη επιτροπή της αμερικανικής βουλής, θα ανακάλυπτε με φρίκη κοινά στοιχεία και μεθόδους ψυχικού, πολιτικού και κυρίως κοινωνικού ψυχαναγκασμού των υπό ανάκριση πολιτών από τους «φύλακες» του American way of life. «Σας βάπτισε ο τάδε, βαπτιστήκατε από τον τάδε, διατηρείτε πνευματική σχέση με το δείνα;» ερωτούσε η ανακρίτρια Ραχίλ Μακρή για να εισπράξει αρνητική απάντηση ώστε να καταλήξει «Δεν με καλύπτετε». Προφανώς διότι δεν έλαβε καταφατική απάντηση.

Πόθεν απέκτησε ισχύ θεσμικού ανακριτή η βουλευτής ή ακόμη και η πρόεδρος της Βουλής; Ποιο είναι το θεσμικό σύστημα που της απέδωσε τέτοιο ρόλο; Κανένα. Η ισχύς αυτή προέρχεται από την πεποίθηση ότι οι εκλογές της 25ης Ιανουαρίου νομιμοποιούν την πρακτική επιβολής ενός συστήματος αξιών, αριστερής τάχα μου εκδοχής, στο όνομα του Λαού, για τον Λαό, μέσω των Θεσμών που θέσπισε η αστική δημοκρατία. Ουδόλως ενδιαφέρει το εάν ο νικητής των

εκλογών έλαβε μόνον το 36% των ψήφων, ούτε το γεγονός ότι κέρδισε λόγω ενός ασύλληπτου για δημοκρατικές κοινωνίες καλπονοθευτικού εκλογικού συστήματος ενός μόνου 50 εδρών, σύστημα που η Αριστερά συνήθιζε να καταγγέλλει διαχρονικά και με πείσμα.

Η νομιμοποίηση της όποιας αυθαιρεσίας αποτελεί την αφετηρία κάθε εκδοχής διαφθοράς. Όταν η νομιμοποίηση προσλαμβάνει και χαρακτηριστικά «λαϊκής απαίτησης» τότε αναβαθμίζεται σε σύστημα διαχείρισης. Όταν στο όνομα των συλλογικοτήτων εφαρμόζεται σύστημα διαχείρισης της αυθαιρεσίας, τότε καταλήγουμε σε σύστημα εξουσίας που αργά ή γρήγορα αναγάγει τη διαφθορά σε βασικό κίνητρο. Είναι ακόμη νωρίς, θα αντιπείνει ο αναγνώστης. Φαίνεται ότι το μέλος της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ που ανέ-

«ΣΕ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΟΜΕΡΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΚΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΤΟ ΚΟΜΜΑ». Ο ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΘΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑΕΙ ΜΕ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΑΠΟ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ.

κραξε ακούγοντας τον πρωθυπουργό, «μα τι μας λέει τώρα, δεν βλέπει ποιους διορίζουμε;», είχε απόλυτη συνείδηση για τη δυνητική πορεία αυτού του συστήματος εξουσίας. Το φαινόμενο ΔΕΗ και η επιβολή συγκεκριμένης (της πρώτης άλλωστε) απόφασης για καταβολή επιδόματος στους εργαζόμενους από τους συνδικαλιστές καταδεικνύει το πώς η νοστορπία «αποφασίζουμε και εφαρμόζουμε στο όνομα του Λαού» χωρίς κανένα προβληματισμό ως προς την έννοια του δημοσίου συμφέροντος, αποτελεί τον πυρήνα άσκησης της διοίκησης και κατά συνέπεια της εξουσίας. Το τρανότερο παράδειγμα είναι εκείνο που αφορά τις ρυθμίσεις για την Παιδεία. Η ομολογημένη και στοιχειοθετημένη από την πολιτική ηγεσία επαναφορά της εξουσίας των κομματικών οργανώσεων στο πανεπιστήμιο, πάντα στο όνομα της κοινωνίας και των φορέων της, δηλαδή των συνδικαλιστικών σχημάτων, δηλαδή των κομματικών εξουσιών, οδηγεί αναπόφευκτα την ανώτερη εκπαίδευση σε ένα νέο κύκλο αναπαραγωγής μιας κρατικοδίατης, προσανατολισμένης στη μετριότητα ελίτ καθηγητών, εξαρτημένης κομματικά και πειθαναγκασμένης πολιτικά, όπου η επισημονική αριστεία, η ερευνητική εργασία και η δημοσίευση επιστημονικών προϊόντων νεωτερικότητας αποτελούν στοιχεία που επιβάλλουν τον εξοστρακισμό, αφού ο κοινός γνώμονας είναι το αναμάρτημα κοινότυπων και κακοκλωνμένων κλισέ περί ανθρωπισμού του μεταπολέμου. Ας ρίξει κανείς μία ματιά στην απαντητική επιστολή του υπουργού Παιδείας (του γραφείου του για την ακρίβεια) προς το δημοσιογράφο κ. Κασσιμάτη. Ο Αλτουσέρ, κ. Μπαλά, όντως

κατέληξε στο ψυχιατρείο δολοφονώντας τη σύζυγό του στα βαθιά γεράματα αλλά και εκτελώντας τη μαρξιστική σκέψη στα 6 βήματα ως ανεπαρκής λόγω ιδεοληψίας. Μήπως και εσείς εκτελείτε την Παιδεία ως ανεπαρκής λόγω ιδεοληψίας, διότι ως προς τη μαρξιστική σκέψη δεν υπάρχει καμία αμφιβολία για το υπό εξέλιξη έγκλημα.

Αν ο εθνικο-λαϊκισμός είναι το σύγχρονο βαλκανικό χαρακτηριστικό του σταλινο-μακαρθικού παρελθόντος, οφείλει κανείς να ομολογήσει πως το φαινόμενο επιβολής των κανόνων Τηλεοπτικής Δημοκρατίας αριστερής επίφασης στο όνομα του Λαού αποτελεί ένα απολαυστικό δείγμα νοστορπίας. Έτσι ανώτερο πολιτειακό στέλεχος ψέγει δημόσια κρατικό υπάλληλο διότι εφαρμόζει τις εντολές της πολιτικής ηγεσίας του, υπουργός παρά τω τηλεοπτικό στούντιο αυτοαναγορεύεται σε παγκόσμιο τηλεοπτικό προφήτη αριστερής εκδοχής εν είδει προτεστάντη ευαγγελιστή της αμερικανικής πνευματικής στέπας (Βαρουφάκης), ο πρωθυπουργός Άμυνας μοιράζει στους Αμερικανούς υδρογονάνθρακες στο Αιγαίο και βάσεις στα νησιά. Όλο αυτό το σκηνικό πνευματικής και πολιτικής νωθρότητας με επιστέγασμα τον εκβιασμό περί πιστωτικού γεγονότος στο όνομα του Λαού, που θα τον καταδίκαζε στην απόλυτη μιζέρια, με μοναδικό σκοπό την απόκτηση της πολιτικής ηγεμονίας στη νέου τύπου τηλεοπτική δημοκρατία, οδηγεί αναπόφευκτα στο συμπέρασμα πως, ναι, η παρούσα κυβέρνηση διέθετε και σχέδιο και σκοπό. Την κατάληψη των ανακτόρων και την άσκηση εξουσίας αποκλειστικά με τη διαχείριση στο όνομα του Λαού των απωθημένων της κακομαθημένης κοινωνίας. Εκείνων των απωθημένων που έχουν την αφετηρία τους στο βόλεμα της νεόκοπης «μεσαιας τάξης» που δημιούργησε ο λαϊκισμός του Ανδρέα και ο μετα-λαϊκισμός του Κώστα Καραμανλή, που είναι τα θεμέλια του κράτους διαφθοράς και του θεσμικού υποκόσμου που το λυμαίνεται. Μόνο που το υπό εκκρόαση νέο καθεστώς εξουσίας διαθέτει αριστερό πρόσημο. Έχει απόλυτο δίκιο λοιπόν ο αριστερός ευρωβουλευτής που δημοσιοποιεί φωναχτά την αγωνία του για τον κίνδυνο να «γυρίσουμε την Αριστερά 50 χρόνια πίσω». Οι «Υπνοβάτες» της ιστορίας συμπεριφέρονται ως ζόμπι έως ότου ξυπνήσουν, αλλά είναι πια αργά. Συνήθως το μόνο που έχουν καταφέρει είναι να βρεθούν αίφνης απέναντι σε εκείνους που ανέμεναν υπομονετικά να βιάσουν την Ιστορία γεμίζοντας τα κενά με αίμα και πόνο. Συνέβη στο παρελθόν, δεν χρειάζεται να συμβεί και στο μέλλον. ■

→ n.georgiadis1@yahoo.com